

GEERT SCHREUDER.

Kleine levenstekens als sporen van menselijk bestaan

WAt
13.3.1980

ONSTWEDDE - Geert Schreuder (36) woont ruim twaalf jaar in een klein huisje aan de rand van het dorp. Zijn woning is alleen te bereiken via een zandweg en een toeristisch fietspad. De Stroomdal-fietsroute loopt langs zijn huis. Voor nijvere fietsers biedt zijn huis een rustpunt. Hij heeft een permanente expositie van kleine schilderijtjes met landschappen en beestjes in eigen huis. „Ik bied even oponthoud halverwege een prachtige tocht rondom Onstwedde”.

Tot het begin van de jaren tachtig schilderde hij als een echte doem-denker. Schreuder riep in beangstigende beelden de gevaren van onze wereld op. Schilderijen met immense steenmassa's. Vuilnisbelten met ziekelijke plantjes. Zijn mensen passeren elkaar op de schilderijen in totale vervreemding.

Waarom ben je met het schilderen van de ondergang van de samenleving opgehouden?

„Daar ben ik sinds enkele jaren helemaal af. Ik raakte in alle mogelijke herhalingen verzeild. Als je elke dag zegt dat het een enorme rotzooi is, dan luistert niemand meer. Ik vind de wereld nog steeds niet leuk. Actueel zijn de plannen voor opslag van kernafval. Ik zie ook nog steeds vanuit mijn huis witte wagentjes van de seismografische dienst rijden. Je weet maar nooit wat die daar doen. Steeds de rotzooi aan de kaak stellen, had voor mezelf geen zin meer”.

In het werk van twee tot drie jaar geleden moeten de angstige beelden wijken voor kleine levenstekens. Tegen een zacht gele of blauwe lucht zweven in de ruimte sporen van het menselijke bestaan. Lucifers, blikjes, snippers van kranten. „Ik moet als kunstenaar nieuwe paden zien te vinden, anders kan ik niet bezig zijn. Steeds nieuwe vormen uitvinden, nieuwe mogelijkheden proberen”.

Hij werkt zeer gevarieerd. Portretjes en landschapjes levert hij op bestelling. Nog onlangs vervaardigde hij voor de werkkamer van burgemeester T. Koek in Winschoten vier landschapjes. Uit vier windrichtingen een silhouet van de Molenstad. „Ik krijg regelmatig opdrachten. Bij portretten gaat het vaak om kinderen. Poseren hoeft ook niet zo lang te duren. Bij een eenvoudige potloodtekening ben je in een uurtje wel klaar. Portretten van volwassenen komen nauwelijks voor, een foto is immers veel gemakkelijker”.

Biedt de verkoop genoeg om in de Beeldende Kunstenaarsregeling te blijven?

„Dit jaar lukt het nog wel. Maar het wordt wel steeds nijpender. Eigenlijk is dat bedreigend. Ik wil daar niet mee bezig zijn. Ik ben gewoon aan het werk. Of ik dan aan die verkoop ter waarde van achtduizend gulden kom, zie ik dan wel. Ik schuif de problemen weg. Als je daar steeds mee bezig moet zijn, dan raak je gefrustreerd. Mijn werk levert mij bij stukken na niet genoeg op om van te leven. Dan moet ik nog veel populairder worden. Dan zou ik alleen portretjes en landschapjes moeten maken. Daar heb ik helemaal geen zin in”.

Onlangs illustreerde hij nog een boekje van de schrijfster Gré van der Veen uit Veendam. Binnenkort verschijnt in een reeks van het Veenkoloniaal museum een bundel met anecdotes uit de Tweede Wereldoorlog. Hij maakt de tekeningen daarbij. In zijn huis hangt ook een zelfportret. Het is nog niet af. Het werk is bedoeld voor een thema-expositie in De Barak te Stadskanaal. Daaruit blijkt zijn huidige manier van werken. „Hij gaat bij het zelfportret niet om één werk, maar om een serie van zeven kleine schilderijtjes. De schilderijtjes worden in een bepaalde volgorde opgehangen. Eén vierkant is voor mij niet genoeg. Ik wil het groter en ruimer hebben. Het schilderij loopt als het ware op de muur door”. De kleuren blijven zacht. Veel blauw. „Ik ben ook nog aan het worstelen met een verzoek van het Groninger Kunstenaars collectief. Die organiseert een tentoonstelling rond de maat 15x15 centimeter. Dat wordt ook een werk in meerdere delen die in een bepaalde volgorde boven elkaar hangen”.

Het GKK biedt hem de mogelijkheid werk te laten zien. „De expositie-mogelijkheden in de provincie stellen nauwelijks iets voor. Wij zitten hier wel met enkele honderden kunstenaars. Exponeren is belangrijk. Dan werk je ergens naar toe, dat geeft een belangrijke druk”.